

ישראל זילברמן

בן אבנעדור זטובה
נולד ביזם א' אלול
תרפ"א 1921
נפל ביזם א' חשון
תש"ט 3.11.48
מ.א. 0029435

ישראל נולד וגדל בטבריה. הוא היה הבן הבכור במשפחה, ובתור שכזה, שם צוארו בעול הדאגה לפרנסה וסייע לאביו בחלוקת חלב "תנובה", מדי בקר בטרם עלות השחר. משבגר, למד את מקצוע המסגרות, אך בכך בלבד לא יכול היה להסתפק העלם, שהיה כולו להט להעשיר את עצמו ואת סביבתו גם ברוח. בכוח הזיקה לתחביבו הגדול - התיאטרון, קשר קשרים עם אמנים ידועי שם וארגן קונצרטים עם ברכה צפירה, ערבי קריאה ומשחק עם רפאל קלצ'קין, ועוד... למרות עמס העבודה והדאגה לפרנסה, היה מוצא לו מדי פעם זמן להגיע אל הכרך הגדול, לתל-אביב, להתבשם מהצגת תיאטרון ראווה לשמה, או מקונצרטים שכה אהב, והיה חוזר לטבריה קורן אושר ומלא מרץ כאילו הטעין את מצבריו ודרך אותם לפעילות. בין יוזמותיו ופעילויותיו הברוכות, ניתן לציין גם את ארגון טיולי השיט בכנרת, מחוף אל חוף, בסירותיה הגדולות של עין-גב. כמי שנתון היה במצוקת פרנסה, נרתם בכל מאודו ולחם לקידום מעמד הפועלים ושיפור תנאיהם הסוציאליים.

ישראל בן השש-עשרה, כבר היה חבר פעיל בהגנה, ולחם, והגן בשורותיה, למן מאורעות 1936-39. הוא השתתף בהגנה על השכונות בעיר נגד הפורעים הערביים. במשך מסכת חייו הקצרים הצליח לפעול בכל המישורים הללו בלא לאות. בשנת 1948 הוצב ישראל בגדוד 52 של חטיבת גבעתי והשתתף בקרבות הכבדים בדרום. הוא היה בין המעטים שהצליחו לרדת ברגליהם הם ממשלט "איבדיס" המפורסם, שהגן על נגבה. לאחר 48 שעות של קרב עקוב מדם, לאחר שנפלו רוב חברי פלוגתו, הסתער ישראל בקרב כידונים אכזרי על משלטי "חוליקאת", והצליח לצאת בשלום. אך בליל ה-2 בנובמבר 1948 התנפצה פלוגתו של ישראל פמעט כלה על משלט מצרי קטן, אחד ממשלטי בורמה של המצרים, ליד משטרת "עירק-סוואידן". הוא צעד בראש הפלוגה כשהוא מצויד בבונגלור-טורפדו לפריצת הגדר, אך צרור כדורים פגע בחזהו. למחרת החזירו המצרים גופותיהם של 14 חיילים, אך גופתו וגופת מפקד מחלקתו לא הוחזרו. רק כעבור שנה נתגלו עצמותיו של ישראל והובאו לקבר ישראל בנחלת-יצחק.

262

נולד ב-1921. נפל בחודש חשוון תשי"ט 2.11.49 בקרב עקוב מדם על משלט 7 ממשלטי המצרים בכיס פלוג'ה שהיתה במצור ע"י כוחותינו.

ישראל נפל כלוחם בפלוגה ב' של גדוד 52 בחטיבת גבעתי.

הפלוגה הסתערה גלים גלים על המשלט העיקש הזה. אך מכוונות היריה של המצרים קצרו בחיילינו עד שכמעט לא נותר חייל אחד שלם בגופו. עם תום הקרב, בו נסוגו שרידי הפלוגה, נשארו בשטח 16 חללים והשאר פצועים קלים וקשים. ישראל שצעד בראש הכח עם הבונגלור-טורפדו כדי לפוצץ את הגדר וליצור פירצת מעבר, ספג את הצרור הראשון של מקלע הויקראס של המצרים וצעק "נפגעת!" אף אחד לא יכול היה להושיט לו עזרה משום האש העזה שפגעה ברוב הכח.

למחרת החזירו המצרים 14 גויות מחללינו. אולם השתים האחרונות לא הוחזרו בטענה שאינם יודעים מה עלה בגורלם. יש סברה, שהאש שאחזה בצמחייה, שרפה את ישראל ואת המ.מ. שלו.

רק לאחר שנה זיהיתי את עצמותיו של ישראל שנמצאו באותו השטח (היום ע"י מושב כוכב בדרום) לפי סימן של שן קדמית שחסר בה חלק. ורק עם הבאתו למנוחת עולמים בבית-הקברות הצבאי בנחלת יצחק (ת"א), יכלו ההורים השכולים לתת מנוחת מה לנפשם הסוערת.

עד לנפילתו, זכה ישראל להשתתף בכל קרבות גבעתי בדרום לבלימת הפולש המצרי. במיוחד זכורים לציון מיוחד, שבאו לידי ביטוי נוקב במכתביו של ישראל הביתה, שני הקרבות הגדולים: האחד, על משלט עיבדיס, החולש על נגבה. בקרב ממושך זה נפגעו רוב חיילי פלוגתו וישראל היה בין הבודדים, שירד משם שלם בגופו. והשני, בכיבוש משלטי הצומת, בה היה מעורב ישראל בקרב כידונים עם הסודנים השחורים והגבוהים בחפירות משלט חוליקת.

ולרוע המזל, נפל ישראל דוקא בקרב האחרון של גבעתי בדרום. אילו אך עמד לו מזלו פעם אחת נוספת, הרי היה זוכה גם לקצור את פירות הנצחון והעצמאות של המדינה שכל כך אהב.

הביוגרפיה הקצרה של ישראל רווייה הרבה מעש, חזון, להט אידיאולוגי, קשיי פרנסה ויזמות ראשונית של אמרגנות חדשנית בעיר זו.

כבן לאבא, חלבן-תנובה, השתתף כמו כל יתר אחיו אחריו בקימה מוקדמת מאוד בבוקר, כדי לעזור לאבא בחלוקת החלב לשכונות מרוחקות. עם התבגרותו רכש את מקצוע המסגרות. והקרב על השגת ימי עבודה ניטש כל שנות בחרותו. משחר נעוריו בערה בו אש-תמיד של אהבת התיאטרון. כל הצגה שהגיעה לעיר חזר לראותה כמה פעמים, עד שנחרתה בזכרונו והיה מדקלם קטעים ממנה בהתלהבות חסידית. דומני שישראל היה הראשון שיזם ואירגן בעיר הופעות של ברכה צפירה, רפאל קלצ'קין ואמנים נוספים אחרים.

הוא גם היה הראשון שארגן טיולים על הכנרת בספינה הראשונה שרכש קיבוץ עין-גב.

תוך כדי כך, התגייס למשטרת הישובים העבריים שפעלה באזור סג'רה וכפר תבור. שירת כגפיר, תקופה של שנה-שנתיים וחזר הביתה לתלאות הקיום הקשה של אותן שנים. שנים של מיתון עמוק.

לקראת וסמוך לפרוץ מלחמת השיחרור, עשה מאמצים נואשים כדי לעבור למטרופולין של תל-אביב אך ללא הצלחה. כי גם שם לא ליקקו דבש והצעות עבודה לא התגלגלו ברחובות.

וכך נפל בגורלו לעת גיוסו, דוקא להגיע לשורות גבעתי, החטיבה הדרומית, כדי לעצור בגופו של חילות מצרים ושיריוניה.

ישראל נפל כגיבור בקרב כאשר טרם זכה גם להקים משפחה. אימו הישישה היום בת 87 נמצאת בבית-אבות של משען בת"א, כאשר עיקר המימון בא לה כתמלוגים ממשרד הבטחון, בגין היותה אם שכולה. וכך סגר ישראל חשבון גם במישור הלאומי וגם במישור המשפחתי. הוא תרם בכל מאודו את כל כולו לזולתו ולעצמו לא השאיר דבר. מלבד זכרו כבן יקר של המדינה ושל אמו שתיבדל לחיים ארוכים.

יצחק כספית (זילברמן)

- אחיו

דף קרבי

22-23.10.48

בין שוכה ובין עזקה באפס דמים :

מסע גבעתי בשדות דוד

ישראל — נסיים!

הם — לא ירצו לגווע בכיתור. הם יהיו נא-
לצים לנסות לפרוץ מתוך הכיתור — לא תכון
„הפסקת-האש“ הזו. היא עוד תתפרע.
לוחמים, משחררי הנגב,

נכון לקרב-הסוף-פסוק!
— כי ארדוף אויבי.

*

אתמול, אחרי „הפסקת האש“ ירדו כו-
חות מצריים גדולים לפרוץ את החסימה הד-
רומית בין מגדל ועזה. כוחות האויב הפורצים
נהדפו באכזבה כבדות. נלקחו שבויים.
ביניהם קצין. ושלל בנשק, רכב
ותחמושת.

*

למופת

החטיבה גאה על לוחמיה כי נשאו על כפיהם
את תקוות העם נאמנה לקרב!
וביניהם, יצוינו למופת הדגולים בלוחמים על
שער הנגב:

הסמל משה ליכטר

הסתער על עמדה של ויקרס ותותח בן 2
ליטראות — עלה על העמדה, קבל צרור ברגליו.
נפל.

הטוראי זכריה עומסי

הסתער על בונקר האויב עם ברזן ביד, אזלו
הכדורים — הטיל עד אחרון רימוניו. נפל.
הטוראי צבי ארליך, איש זורק-הלהבה,
פרץ לעמדת האויב, השמיד את האויב וחסל
העמדה.

האמיצים ברקוביץ מוריס, הינדיק יעקב,
הרשקוביץ משה — אשר נפלו בהסתערות.
ויבדלו לחיים. ולמופת יצוינו.

על אמץ לב

הטוראי משה יפת.

רודניק אברהם

הרב-טוראי חיים שרף, אשר חיסל עמדת
ויקרס ברימונים.

המ"מ נפתלי לוינשטיין בעד ניהוג קרב
ואומץ לב.

הטוראי זכריה לוי, —

בנפול חברו זכריה עומסי, הלך אחריו
הרים את הברזן מידו וחסל את עמדת האויב.

וגאל את הדם.
אשרי האומה אם זכתה לבנים כמו אלה!

הס/א.ק.

אחד מרגעי הלחימה הנעלים ביותר — שעה
שהבריגדה שלך שולחת זרוע קרבית מעבר לקו
האויב ומאחדת עצמה עם בריגדה-רעותה לאגד-
חזיתי בלתי-מנוצח — זכינו לכך, בימים ספורים
וגדולים אלה, פעמים:

זה רק ימים שכוותינו התאחדו עם כוחות
הנגב-הדרומי, וליל-חולקאת סוכך עליהם, —
והנה פנתה החטיבה בשתים זרועות דרום-
מזרחה וצפון-מזרחה ותחפון אל מרחב-ישראל
ביממה אחת את קידנה ורענה וזיכרין
ועגור, את משלטי לכיש, דרומה מאל-
קוביבה, — ואת זכריה, בין בית-דנטיב ובית-
ג'מאל מזרחה על כביש באב-אל-ואד — בית
גיברין-חברון — זכריה, הצופה פני עמק
האלה, בין עזקה ושוכה, שם כרע גלית.

עם מסע זה התאחדו כוחותינו עם
כוחות חזית המרכז, ומשלטי לכיש הדקו
מצע עם כוחות הנגב הדרום-מזרחה.

אמש עוד היה האגף המזרחי של חזית הדרום
פרוץ לאויב — היום: חגורת בטחון קמה לנו.
איתנה ושלמה מהר-טוב וצפונה מזה ועד לכיש
וערבות הנגב.

תנו לנו לסיים המלאכה!

הפסקת אש כפו עלינו;

לעמוד דלים, ומבודדים, מעטים מול גל עכור
של אויבים ולראות את קלגסי הפולשים עולים
לדרוס את בתינו — לזכות לנס העמידה-
הגדולה. להתמודד ימים ושבעות וחדשים
ההתמודדות דמים ולגבור עליהם, לאגור כוח
חופן אחר חופן — למען יום-הגמול הגדול,
לקוות לו, לייחל לבואו —

וכשבא: ושני שלישים של כל צבא הפולשים
המצרי נתון בכיתור ושאריתו מפרפר תחת עניבות
החנק הניתלות על צאור — ומנסה לקפל, לקפל
אגפיו ולסגת. — ואנחנו כל תפילות לילותינו
האדומים מתרפקות אל לבנו: קרב-הרדיפה
מגיע! קרב הרדיפה מגיע!

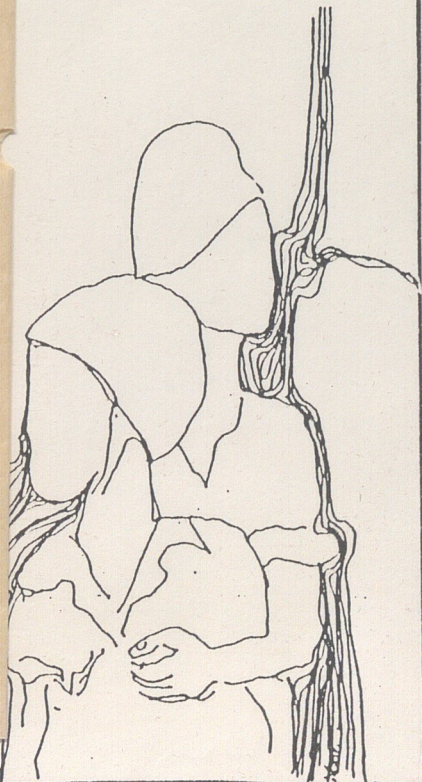
ואן, ודווקא אז: צו הפסקת האש, אשר כפו
על מדינת ישראל — היש מעלה גבוהה בצביעות
— מנבלה!?

הן לא אנחנו התחלנו. הן אנחנו רק לסיים
רוצים. רק לסיים. —

ונסיים!

— כל עוד נצנים בידם, כל עוד ידמרדכי
וכפר-הדרום בידם — נסיים!

— כל עוד רגל פולש אחת חיה על אדמת

הפלא על קבר אנה.

ישראל זילברמן ז'ל.

בבואי לתנות את שכרי על אבדונך, אחי, ובראותי דרך הזיותי הטרופות את דמותך נצבת מעלי ובוחנת אותי באותו מבט מאליף, אתמלא מין סערה שוצפת אשר תטלטל אותי על משכרי גלים מתנחשלים לבלי ראות יותר כל אופק גואל אשר ישכין בחובו איזה שהוא חוף מבטחים מרגיע. כי על כן יקרת לי אחי, ישראל, בחייך ושבעתים בהקריבך עצמך בגבורה ובנכונות הנפש למען בצורה של "ישראל" המדינה.

ההסטוריה הישראלית העקובה מדם מתקדשת בתקופתה הנוכחית בדם בניה הישראליים אשר שוב לא כצאן לטבח יוכדעו אלא יעמדו בגאון ובגבורה לנוכח בכורי-השטן התורניים למען מגר את החרב המתהפכת מעלינו מדור דור.

מצד אחד יקשה עלי להשלים עם העובדה שכל אותה תמצית הנשמה שלך, אשר היתה אף תוססת ביקוד מלהט ושופעת אידיאות נשגבות שוחרות הקדמה ותקונים חברתיים אנושיים, - הנה נכרתה לעדי עד! שוב לא יפכו גלים אותם נימי התלהבות שבמהותך הדינמית. חי השטן! אם אמצא בכל נבלות מצרים פצוי אשר יהא מסוגל לאזן מן הצד השני את גודל האבידה שבנפילתך, אחי, וכך על כל אחד מאותם אחים יקרים אחרים שנפלו כמוך על אותו שדה-קטל.

אולם בראותי את תוצאות מאבקך, אחי, כאשר אבחן את מדת הגאולה שהענקת למרחבי-השממות, מעוז קיומם העתיד של מליוני ישראלים אחרים אשר יהיו נגאלים מרפש גלותם וגואלים את השממה הזאת משממונה לפיריון מחודש, - אז אתמלא ניצוצות עדוד אשר ישככו את הכאב הצורב באשר אהיה בטוח שאי-שם בנבכי מצולותיו של החדלון תנוח נשמתך רוגעת ומאושרת על אשר באבדונך הגשמי קדשת והדלקת את נר התמיד של החזון הישראלי המשיחי בהתגשמותו הממשית !!!

חייך ומותך, אחי! הווי את החלק מחוט הקסמים אשר בעזרתו נשתזרה היכלת העילאית במבחן יעודנו המוסרי הגדול.

אחיך

יצחק.

אילראל זען החפירות חזית הצה"ל.

אילראל זען בהקונו המצוי ציפה הנהג-אלהוב
האמצע הקדמית, מגולל לקן מחסה יכולת
ולאן אקטור הילאו.

ישראל לילה

תולדות חייו וספור הקורות בהם זמם ונפל

ישראל נולד בא' אלול תרפ"א בשנת 1921 למאה
לאביאורה לילהמן בתם הכותם ישמעאל, האבא כה אפשלות נוחל
כי אחי דב טעים וצטרכו עסקאות עם מלחמת הקודש אפיקת ישמעאל
את קהלתם היקרה, את בתם הכותם ישמעאל. וכך יצא ישמעאל הקטן
אל מוסד חייו הקדושים, כאשר פתח חייו האולמאה כצורה
מצוקה של בן צעירים, מאבקים סוציאליים קשים מאחורה קצוניות
של מנהיגים וקבוצות של מנהיגים הפועלים, וכלות נחשניות
עלהות אמנים והפגנת מפגיי לילי עם הפקרת, כאשר עזרם
מסכת אחורה ולצוות יגון בו נאסכים מפגם עקום כאה עפול
של דגם והנאה זילנות מתחייבו האדם הילוח: אהדת העלמות.
אם נקשה סבה מה האמן כתיבואאי האסכת אהלי חייו,
נצ"ן את העברים לפי סדר אוהליהם:

המאונקות 9-1936 השתתף ישמעאל האמן פולק ההגות

השכונות נאם הפועלים הפזרים הסיומה של תקופת צמים בו
היה עקום נוסף עלהצרכו המקצועי האסכולות, האמנות של
ההגות אמנים עמדה. כך אהמן קונצרט עם הרכה עמומה,
דבר קהילה עם רעיון קולקטיון אב'. הרים הסיומה תקופה
בו החיו אברה יום אהמן עלהצרכו ההגות סולל שיל
עם הפקרת הספירות הפולקות של קין-אה. השרה תושבה
הותקום של סברה עזר היה השתתף עלהצרכו השל של האמן
אלין הפקרה עם מנהיגים עמדה...

אם אהמן לטעים הורה מלכות הנה בקה הרים עלת השרה

כדי עתה יתאחדת לאלו החוקות החלק של תקופה כבי

עפים את המעשה שפחה 8-8 נפלות אהמן קהות

מאמצים כל של עוקים ה-3 מילוחים מקבילים, היה מלך
לפיתים בחוקים אל הכרך האחד, אל תל-אביב, כדי למלא את
מקבילו המות שבו של תל-אביב להיות חיון האחד
היתה. והחל מלש קינן מאשר יפך עצם קב-ה היה ספרות
היות מהפכת הבימה והלה. את כל אלה קשה למלא השלמה,
באשר ישאלו הענין הוציא בוקא האחד של אגף והלמה
הקדמות הגורם הקדמים אדם.

ישאל היה בין המעשים שיהיה קצין הוא ממלכת לוחמים
המפנים שפון ה נארה, אחרי 48 שנות של הקליט עם זה
לוחמי פולקט, הוא הסתגר בקרה כובעים לנכחו של אגף
חול"קאת הנוראים. אכל אלה יצא בשלום עם עקום השלוחן
של שיהיה עם הקרה האחרון של אגף הכחום. הקים מה זה
הזיו ה-48 מ.מ. התפוצה פולקטו כאלה ה מלשע מצוי
קטן, אחר ממלכת בוראה של המצבים הכים פולקט ה מלשע
זיין סטוקן. הנהל הק ביהל הפולקט עם הבינאלי - עוהה זו
כדי עברו את האחד, באשר ציבור המקל ויקום סוף החלוא.
למחרת החזירו המצבים 14 אגדות חזינו, אך את גוינו
של ישאלו אלא מקרה המחקר שלו לא החזירו הפלנה שלו מצאו
אותם. רק עמיה כשנה ציגרו עצמיתו כשזוהו עמי סיגים
השניו הקדמות.

הן זה היה קצין, טרם לכה עקום היות בישראל, אך
לכה עקום את אגף-ישאלו ה מקל הכסל של קולו אחיו.

יצחק לחיו.

מספד

השכול מתהפך בגנונו כחרב
פוקדנו השכול בית אם ובית אב
עם שחר יצא נערנו עם ערב —
בא בקר תם יום — הוא לא שב

נולד נערנו, לאור ולתכלת
נועד נערנו לשבע ימים
נערנו הגא! נערנו ברוש ילד!
איך זנק מול חרמש הדמים!

השכול מסתופף בעמקי אהלינו
היח בנתיבנו השכול כעמית
נושא בכפיו אל חשרת אבלינו
נר יגון, נר גאון, אש תמיד

משה טבנקין

